

Arrest

nr. 216 474 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VK

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is aan de grens tegengehouden op 18 november 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 18 december 2018.

1.3. Op 8 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 januari 2019 per drager betekend en is gemotiveerd als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Saoedi Arabië op 4 juli 1980. U bent van Palestijnse origine en u bent moslim.

Sinds uw geboorte, tot het jaar 1996, verbleef u met uw familie in Saoedi Arabië. Daarna keerden jullie terug naar Gaza, waar u in een appartement woonde in Tel Al Hawa, Gaza stad. Een maand voor uw vertrek, sinds 27 of 28 september 2018, verbleef u bij vrienden in Khan Younes.

Op 14 juni 2001 huwde u met A.(...) P.(...) F.(...) A.(...) (geboren in 1982). U heeft samen met haar drie kinderen: N.(...) (geboren op 22 november 2002), B.(...) (geboren op 24 november 2004) en M.(...) (geboren op 19 november 2006). Op heden verblijven ze samen in uw appartement in Tel Al Hawa, Gaza stad. Ze worden financieel ondersteund door uw vader. Uw oudste dochter lijdt aan een medische aandoening waarbij de vrouwelijke kenmerken in haar lichaam verstoord zijn. Artsen verwijzen naar de toekomstige ontwikkeling van de wetenschap voor een mogelijke behandeling. Uw gezin lijdt hier psychisch onder. U heeft ook medische problemen. In het verleden werd u tweemaal in Gaza geopereerd, in 2009 werd u een keer in Egypte geopereerd. U had een medisch probleem aan uw geslachtsdelen wat een effect zou kunnen hebben op uw vruchtbaarheid. In 2018 werd u eveneens behandeld voor een gelijkaardig probleem.

Uw beide ouders verblijven momenteel in Tel Al Hawa, Gazastad. Uw vader heeft verschillende eigendommen zoals uw verblijfplaats in Tel Al Hawa, een cafetaria alsook enkele winkels. U komt uit een gezin met negen kinderen. Uw oudste broer, R.(...), verblijft sinds 2000 of 2001 in Londen, waar hij naartoe ging om te studeren. Een andere broer van u, A.(...) M.(...) M.(...) A.(...) (CG ..., OV...), diende op 16 augustus 2017 in België een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer verklaarde dat hij na het voltooien van zijn universitaire studies in Egypte in 2013 terugkeerde naar de Gazastreek. Op 1 oktober 2016 kende hij er problemen met Hamas nadat hij, op die dag, Hamasleden tegenhield om raketten af te vuren naast de cafetaria van uw vader. Uw broer verklaarde dat hij dezelfde dag meegenomen werd door een politiewagen en 48 uur werd vastgehouden. Hij werd beschuldigd van collaboratie met Israël, een beschuldiging waarvan uw broer zei dat dit met de dood zou bestraft worden. Hij werd echter vrijgelaten en op 13 oktober 2016 opgeroepen om zich op 15 oktober 2016 aan te melden bij Hamas. Uw broer werd vervolgens opnieuw 48 uur lang vastgehouden en mishandeld. Toen hij opnieuw werd opgeroepen om zich op 27 november 2016 aan te melden, dook uw broer onder bij een vriend in Rafah en verliet hij de Gazastreek op 17 december 2016. Uw broer reisde legaal vanuit Egypte naar Turkije, van waaruit hij op illegale wijze doorreisde naar Griekenland. Uw broer kwam op 1 augustus 2017 aan in België en diende er op 17 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2018 nam het CGVS in zijn hoofde een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus. De rest van uw familieleden verblijft op heden in Gaza stad.

Uw hoogst behaalde diploma behaalde u aan de Al Quds Universiteit, waar u de studie ‘sociale hulp’ volgde. In Gaza heeft u in de winkels van familieleden gewerkt. Na het vertrek van uw broer M.(...) in december 2016, begon u te werken in de cafetaria van uw vader. U werkte als boekhouder. Zowel in 2017 als in het begin van 2018 werd u twee tot drie keer lastiggevallen door leden van Hamas in de cafetaria omwille van het vertrek van uw broer. Ze vroegen naar hem. Na de tweede keer in 2017, bracht u uw broer M.(...) hiervan op de hoogte. In augustus 2018 werd u door de conciërge van de cafetaria uit uw bed gebeld naar aanleiding van het feit dat er raketten werden afgevuurd in de nabijheid van de cafetaria. U bent er naartoe gegaan en heeft Hamas hierover aangesproken en had een woordenwisseling met hen. Diezelfde dag, 's avonds, zei één van de werknemers dat u buiten met een persoon moest gaan praten. Deze identificeerde zich als iemand van Al Qassam. Begeleid door twee anderen, vroeg hij u te volgen en in te stappen in een auto, wat u vervolgens deed. U werd voor 48 uur meegenomen en ondervraagd over uw broer en om welke reden u de Hamasleden tegenhield om raketten af te vuren. U werd tevens geslagen door hen. Hierna werd u terug afgezet aan de cafetaria. Op 24 september 2018 ontving u een oproepingsbrief naar aanleiding van uw kritiek op het afvuren van de raketten. U ging zich aanmelden en werd voor de komende 48 uur vastgehouden. Daarna werd u vrijgelaten onder de voorwaarde dat u in Tel Al Hawa diende te blijven zodat ze u in het oog konden houden. U vertelde dit tegen uw vader en hij zocht met u naar een oplossing. Sinds 27 of 28 september 2018 verbleef u in Khan Younes, dit tot aan uw definitief vertrek.

Op 4 november 2018 verliet u Gaza via de grensovergang van Rafah. U betaalde geld om geen problemen te hebben aan de grensovergang met Hamas. U had noch problemen aan de Palestijnse kant, noch aan de Egyptische kant. In Egypte verbleef u een tweetal weken. Op 18 november 2018 nam

u een vlucht van Egypte naar België. Aangezien u geen geldig visum had voor binnenkomst in België, werd u in detentie gehouden aan de grens. Op 18 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Gaza, kwamen leden van Hamas bij uw vrouw langs om te informeren naar u. Dit was in het begin van de maand december.

Bij terugkeer vreest u voor uw leven. U geeft aan dat u met de dood bedreigd werd. Iemand die tegen Hamas is, kent zijn lot.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer. Uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart, kopies van de geboorteakten van u en uw gezin, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote, een kopie van haar identiteitskaart, schooldocumenten van uzelf en van uw kinderen, medische verslagen van uw oudste dochter, medische verslagen van uzelf uit Gaza, kopie van een oproepingsbrief van Hamas en een medisch verslag van u uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de medische documenten die u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft met uw gezondheid (CGVS p.3, 4, 8). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de grensautoriteiten heeft misleid doordat u niet in het bezit was van een geldig visum om het Belgisch grondgebied te betreden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. De persoon die het Belgische grondgebied wilt betreden, wordt immers geacht de wettelijke voorwaarden voor binnenkomst te kennen en na te leven. Iemand die hier niet aan voldoet, heeft gepoogd door middel van misleiding de bevoegde Belgische grensautoriteiten te misleiden.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet Gaza te hebben verlaten, aannemelijk te maken.

Er dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat uit het gegeven dat uw broer M.(...) op 27 april 2018 erkend werd als vluchteling niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het

dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw broer aanhaalde. Zo verklaart uw broer uitdrukkelijk dat er op 1 oktober 2016 raketten werden afgevuurd vanop een terrein dichtbij de cafeteria en hij geeft zelfs een specifieke tijdsindicatie van het moment van het afvuren, nl. tussen 5u45 en 6u30 (CGVS broer p. 5-6). Uw broer geeft aan dat hij naar aanleiding van dit afvuren zich uitliet tegen Hamasleden en dat deze uitlating de oorsprong vormde van zijn problemen die hem deden besluiten het mandaatgebied te verlaten (CGVS p.6). Evenwel blijkt uit het onderzoek van het CGVS en waarvan een kopie een aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er op 1 oktober 2016 in de Gazastrook geen raketten werden afgevuurd. Hieruit blijkt dat de verklaringen van uw broer, over de aanleiding van zijn problemen, ongeloofwaardig zijn aangezien er op het moment dat uw broer nader bepaald heeft, geen raketlanceringen plaatsvonden. Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielmotieven van uw broer niet ten goede komt.

Evenmin werd het geloofwaardig geacht dat uw broer, indien Hamas hem daadwerkelijk van spionage zou beschuldigen, een beschuldiging die volgens zijn eigen verklaringen bestraft werd met de dood (CGVS broer p.7-8), hem telkens opnieuw zouden vrijlaten. Uw verklaringen bevestigen de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Immers, indien aangenomen wordt dat Hamas uw broer inderdaad viseerde en beschuldigde van collaboratie, en indien aangenomen wordt dat ze er dermate op gebrand waren om uw broer te vinden en om die reden ook verschillende keren bij u langs kwamen, is het niet aannemelijk dat Hamas jullie voor het overige ongemoeid zouden laten. Echter uit uw verklaringen blijkt dat u na het vertrek van uw broer, sinds eind december 2016 en begin 2017, werkzaam was in de cafeteria van uw vader (CGVS p.6, 7), bovendien blijkt dat enkele van uw familieleden 'actief zijn' in de winkels van uw vader en twee andere ooms (CGVS p.5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze professionele bezigheden gestopt dienden te worden.

Verder zijn er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw broer M.(...) tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 12 april 2018 heeft afgelegd. U geeft aan dat u, nadat u in 2017 voor de tweede keer door Hamasleden benaderd werd omwille van het vertrek van uw broer, uw broer hiervan telefonisch op de hoogte stelde (CGVS p.10, 11). U gevraagd of andere familieleden en/of uw vader omwille van het vertrek van uw broer benaderd werden, zegt u dat enkel u benaderd werd en geeft u aan "Dus elke keer als ze langskwamen, was mijn vader niet thuis. Enkel ik. Ik moest later mijn vader hiervan op de hoogte stellen." (CGVS p.11). Evenwel strookt dit niet met de verklaringen die uw broer M.(...) tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 12 april 2018 hierover aflegde. Uw broer geeft namelijk aan dat na zijn vertrek, tot tweemaal toe, leden naar de cafeteria kwamen en uw vader aanspraken over zijn vertrek (CGVS broer 12 april 2018, p.10). Bovendien geeft hij expliciet aan dat geen enkele broer lastiggevallen werd omdat zij getrouwd zijn en voegt hij toe dat het enkel uw vader is die hem geholpen heeft (CGVS broer 12 april 2018, p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen niet overeenkomen met de verklaringen die u heeft afgelegd ten overstaan van het CGVS en komt dit de geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Omwille hiervan kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Wat betreft uw eigen problemen dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Uw geloofwaardigheid wordt verder teniet gedaan door het feit dat u aangeeft tijdens uw spontaan relaas over uw problemen, dat u de laatste maand voor uw definitief vertrek uit Gaza (van 27 of 28 september 2018 tot 3 november 2018) in Khan Younes doorbracht om te ontsnappen aan uw problemen en het huisarrest dat u werd opgelegd (CGVS p.9-11), maar dat u zowel uw verblijf in Khan Younes, als het feit van het huisarrest nooit eerder vermeld heeft. Het CGVS stelt vast dat u dit naliet te doen wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd al de plaatsen te geven waar u gewoond of verbleven heeft sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek (CGVS p. 3). U geeft aan dat u sinds uw terugkeer naar Gaza, tot aan uw vertrek, in Tel Al Hawa verbleef (CGVS p.3). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u uw verblijfplaats in Khan Younes en uw huisarrest evenmin heeft aangegeven tijdens het voorbereidend gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer het over uw persoonlijke gegevens ging en evenmin wanneer u uw problemen uiteenzette (Verklaringen DVZ p.5, Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Het CGVS kan van u verwachten dat u deze verblijfplaats, van meer dan een maand, spontaan benoemt wanneer u vragen werden gesteld over uw verblijfplaatsen. Bovendien betreft dit een heel recente periode, waarvan des te meer verwacht kan worden dat u deze benoemt.

Uw vergoelijking dat het in het begin van het persoonlijk onderhoud nog niet over uw problemen ging, doet aan de appreciatie van het CGVS geen afbreuk (CGVS p.10). Bovendien kan er van u verwacht worden dat u het huisarrest eerder vermeldde, daar dit de kern van uw problemen raakt. U geeft aan dat u niet over details mocht babbelen bij de DVZ (CGVS p.11), maar het hoeft niet te verwonderen dat dit niet aanzien wordt als een detail, daar u doet uitschijnen door uw bewering dat u huisarrest kreeg opgelegd, dat Hamas ernstig omging met de situatie. Het feit dat u nooit eerder sprak over deze opgelegde straf, doet uw geloofwaardigheid dan ook teniet.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd daar u pas in een laatste fase van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat er personen bij uw vrouw langskwamen die naar u vroegen (CGVS p.11). U liet dit enerzijds na te vertellen wanneer u over uw familie bevraagd werd en hoe het met hen ging en anderzijds wanneer u de kans werd geboden spontaan over uw problemen te vertellen (CGVS p. 7, 9). Er kan van u verwacht worden dit eerder en spontaan te benoemen daar dit mede kadert in de door u beweerde vrees. Het feit dat uw problemen zich verder voortzetten na uw vertrek en dat uw echtgenote hierbij betrokken wordt is voldoende ernstig om dit eerder te benoemen. Het feit dat u dit niet doet, doet uw geloofwaardigheid andermaal wankelen. Het CGVS kan niet accepteren dat u dit nalaat te vermelden daar dit tevens de kern van uw relaas uitmaakt en uw vrouw verontrust werd.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw overige familieleden gehinderd zouden worden in het uitoefenen van hun professionele bezigheden (notities persoonlijk onderhoud). Ook deze vaststelling, in combinatie met voorgaande argumentatie, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ernstig wankelen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Uit uw origineel paspoort neergelegd aan de grens, alsook uit uw identiteitskaart neergelegd aan de grens, de kopie van het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteakten van u en uw gezin, huwelijksakte en schooldocumenten, blijken uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De oproepingsbrief die u neerlegt betreft enerzijds een kopie waardoor de bewijswaarde gering wordt daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande niet kunnen overtuigen in de door uw beweerde vrees. Dergelijke documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. De documenten die u neerlegt aangaande uw medische situatie en die van uw dochter worden niet aan twijfel onderworpen, doch deze stukken hebben geen uitstaans met de door u beweerde problemen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw***

elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In casu blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over werkervaring en connecties (CGVS p. 6). Zo geeft u aan dat zowel uw vader en twee ooms verschillende winkels hebben (CGVS p.5) en blijkt uit uw verklaringen dat een ruim deel van uw familieleden hierin tewerkgesteld wordt en dat u in het verleden tevens werkzaam was in winkels van de familie (CGVS p.5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in de mogelijkheid bent om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken. Bovendien schetst u een fraai beeld over de financiële situatie van uw vader. Zo geeft u aan dat u in de mogelijkheid was om op zijn kosten te studeren (CGVS p.6), geeft u aan dat het appartement waarin u verbleef in Gaza en waar tot op heden uw echtgenote en kinderen verblijven in eigendom is van uw vader en dat uw vader op heden uw gezin financieel ondersteunt (CGVS p.6). Ook financierde uw vader uw reis naar België (CGVS p.8). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader welgesteld is, alsook dat er een welwillendheid is binnen de familie om elkaar te ondersteunen. Bovendien blijkt dat de situatie van uw andere familieleden naar behoren is daar de meerderheid toegang tot werk heeft (CGVS p.5). In verband met de toegang tot water en elektriciteit, haalt u de algemene omstandigheden in de Gazastrook aan (CGVS p.6). Evenwel geeft u aan dat jullie het tekort aan elektriciteit trachtten op te vangen door het gebruik van led verlichting, dat de cafetaria over een generator beschikt en dat jullie een eigen put hadden in huis voor de toegang tot water. Voor drinkbaar water dienden jullie water te kopen. Ook hieruit blijkt dat u de nodige middelen had om in uw levensonderhoud te voorzien.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u uw eigen medische situatie en de medische situatie van uw dochter aanhaalt en legt u ter staving hiervan medische verslagen neer (CGVS p. 3, 6). Dit wordt door het CGVS niet aan twijfel onderwerpen. Evenwel blijkt uit de documenten die u neerlegt, alsook uit uw verklaringen (CGVS p.3, 6), dat u toegang had tot medische zorg. Alsook dat u zich kon wenden tot ziekenhuizen in het buitenland (Egypte; CGVS p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebrek van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten

vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied georganiseerd. Niettegenstaande deze beveiligd worden door de Egyptische politie, die samen met het leger gevisieerd worden door de extremistische groeperingen actief in de Sinai, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat deze pendeldiensten het doelwit vormen van de jihadistische milities, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld in de Sinai zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de Palestijnen die door het gebied reizen om een reëel risico op ernstige schade te lopen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer tijdelijk onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang soms omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai sluiten, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop u de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort en Palestijnse identiteitskaart (CGVS p. 8) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Volledigheidshalve dient wat betreft de vluchtelingenstatus die toegekend werd aan uw broer nog te worden opgemerkt dat ieder dossier op zich wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Gaza te verlaten. Hij meent dat de argumentatie in de bestreden beslissing volledig uit de lucht gegrepen is en nergens een grondslag vindt. Zo suggereert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onderhavige bestreden beslissing plots dat verzoekers broer, die een aantal maanden geleden nochtans zonder meer als vluchteling werd erkend, eigenlijk een loopje heeft genomen met de waarheid. Verzoeker merkt te dezen op dat hij en zijn broer geen geregistreerde UNRWA-vluchtelingen zijn. Er dient volgens verzoeker dan ook te worden geconcludeerd dat zijn broer een aantal maanden geleden op basis van zijn asiolverhaal als vluchteling werd erkend. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans op deze wijze argumenteert in de bestreden beslissing en hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing enkel getuigt van het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in een zeer benarde situatie bevindt en hoe dan ook tracht haar beleid aangaande Palestijnen te wijzigen en dit terwijl er geen enkele wijziging waar te nemen is in de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker poogt voorts nog aan te tonen dat er geen tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer. Hij meent dat de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet blijken uit zijn gehoor en evenmin uit het gehoor van zijn broer, dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg niet correct is en enkel getuigt van een poging tot misleiding. Verzoeker besluit dat er dan ook geen enkele reden voorhanden is om geen geloof te hechten aan zijn asielerlaas.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verwijst verzoeker vooreerst naar rechtspraak van deze Raad (arrest nr. 182 381 van 16 februari 2017) waarin onder meer werd geoordeeld dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza en waarin daarnaast werd vastgesteld dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is, dat de Egyptische autoriteiten deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat openen en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro sterk wordt bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen. Verzoeker voert vervolgens aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing volledig onjuist vermeldt dat de grensovergang vanuit Rafah mogelijk zou zijn. Verzoeker verwijst in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde nieuwsbericht van BBC, waaruit blijkt dat deze grens sedert 6 januari 2019 gesloten is, en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit ook uitdrukkelijk heeft bevestigd op de openbare terechtzitting van deze Raad dd. 11 januari 2019. Dientengevolge heeft de Raad in zijn arrest dd. 16 januari 2019 als volgt geoordeeld: *“Ter terechtzitting wordt verwerende partij gevraagd op welke wijze de verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit de Gaza in het recente verleden werden beoordeeld toen de*

grens in Rafah nog gesloten was - dit in tegenstelling tot de inhoud van onderhavige bestreden beslissing waarbij van een opening van deze grens gewag wordt gemaakt. Verwerende partij stelt dat in het verleden aanvankelijk enkel de UNRWA-geregistreerden, maar al snel gevolgd door alle andere personen die konden aantonen effectief van de Gaza afkomstig te zijn, bij een situatie van grenssluiting een internationale beschermingsstatus werden toegekend. Het vaststaan van deze afkomst en het gegeven van het gesloten zijn van deze grens volstonden teneinde een dergelijke status toe te kennen.

Eveneens gevraagd naar de huidige toestand van de grensovergang in Rafah bevestigt verwerende partij de informatie van de BBC neergelegd door verzoekende partij dat deze grens sedert 6 januari 2019 opnieuw gesloten is.

Vermits verwerende partij het in onderhavige bestreden beslissing gedurende anderhalve pagina nodig acht te benadrukken dat deze grens werd opengesteld en in een uitermate verkrampte poging tracht aan te tonen hoe veilig het wel is om vanuit Cairo Rafah onder escorte van de Egyptische veiligheidsdiensten te bereiken - toegegeven dat deze veiligheidstroepen het doelwit vormen van extremistische groeperingen - kan de Raad enkel vaststellen dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van deze grensovergang nog steeds een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Daarenboven blijkt uit het door de verzoekende partij neergelegd internetartikel van de BBC dat de beslissing tot het opnieuw sluiten van de grens te Rafah is ingegeven door de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas.

De Raad is van oordeel dat de recent fundamenteel gewijzigde toestand betreffende de situatie aan de grensovergang samen gelezen met het sterk gewijzigde spanningsniveau tussen de agerende actoren in de regio een diepgaand onderzoek vergen naar de correcte impact op het beoordelen van de internationale beschermingsstatus van Gazanen. (...) Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in het onderhavige dossier geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus duidelijk niet gehandeld heeft conform de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geen voldoende, noch correcte motivering bevat.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing*" van BBC News van 7 januari 2019, waarin wordt gesteld dat de Palestijnse autoriteiten zich terugtrekken van de grensovergang te Rafah.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de nota met opmerkingen, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing toelicht, wordt de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Ouverture du poste-frontière de Rafah après le 7 janvier 2019*" van 24 januari 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting van 30 januari 2019 legt verzoekende partij het artikel "*Rafah crossing to open in both directions on Tuesday, Hamas says*" van The Times of Israël van 28 januari 2019 neer.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het gegeven dat zijn broer M. op 27 april 2018 erkend werd als vluchteling niet betekent dat hij *ipso facto* dient erkend te worden als vluchteling daar elk verzoek om internationale bescherming immers individueel moet onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, (ii) geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die zijn broer aanhaalde aangezien (1) uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er op 1 oktober 2016 in de Gazastrook geen raketten werden afgevuurd, (2) het ongeloofwaardig moet worden geacht dat zijn broer telkens opnieuw zou zijn vrijgelaten indien Hamas hem werkelijk van spionage zou beschuldigen, een beschuldiging die volgens zijn eigen verklaringen bestraft werd met de dood, (3) verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij na het vertrek van zijn broer, sinds eind december 2016 en begin 2017, werkzaam was in de cafetaria van zijn vader en dat enkele van zijn familieleden ‘actief’ zijn in de winkels van zijn vader en twee andere ooms, de ongeloofwaardigheid bevestigen van de asielmotieven van zijn broer aangezien het niet aannemelijk is dat, indien aangenomen wordt dat Hamas zijn broer inderdaad viseerde en beschuldigde van collaboratie en indien aangenomen wordt dat ze er dermate op gebrand waren om zijn broer te vinden en om die reden ook verschillende keren bij verzoeker langskwamen, Hamas de familie voor het overige ongemoeid zou laten en (4) verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het feit of verzoeker dan wel zijn vader door Hamasleden benaderd werd omwille van het vertrek van zijn broer, zodat bijgevolg evenmin geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde problemen die onlosmakelijk verbonden zijn met de problemen van zijn broer, (iii) zijn geloofwaardigheid verder teniet wordt gedaan door het feit dat hij zijn verblijf in Khan Younes de laatste maand voor zijn definitief vertrek uit Gaza en het huisarrest dat hem werd opgelegd niet vermeld heeft wanneer hem aan

het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om al de plaatsen te geven waar hij gewoond of verbleven heeft sinds zijn geboorte tot zijn definitief vertrek, noch tijdens het voorbereidend gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken, (iv) zijn geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het feit dat hij pas in een laatste fase van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat er personen bij zijn vrouw langskwamen die naar hem vroegen en hij naliet dit te vertellen wanneer hij over zijn familie bevraagd werd alsook wanneer hem de kans werd geboden om spontaan over zijn problemen te vertellen, (v) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn overige familieleden gehinderd zouden worden in het uitoefenen van hun professionele bezigheden, vaststelling welke in combinatie met voorgaande argumenten, de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen ernstig doet wankelen, (vi) de door hem neergelegde documenten voormelde appreciatie niet kunnen wijzigen daar zijn identiteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken, de oproepingsbrief een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dergelijk documenten bovendien enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in zijn hoofde niet het geval is, en de documenten aangaande zijn medische situatie en die van zijn dochter geen uitstaans hebben met de door hem beweerde problemen, (vii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (viii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (ix) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen, tenzij hij Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort en dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij reeds beschikt over een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 januari 2019 (CG nr. ...ui), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

7.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn geboorteakte, paspoort, identiteitskaart, schooldocumenten en medische verslagen uit Gaza heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Ook in het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;

- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.”

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer M. Gaza reeds in december 2016 had verlaten omdat hij problemen kende met Hamas. Na het vertrek van zijn broer begon verzoeker als boekhouder te werken in de cafetaria van zijn vader. Zowel in 2017 als in 2018 werd verzoeker naar eigen zeggen twee tot drie keer in de cafetaria lastiggevallen door leden van Hamas omwille van het vertrek van zijn broer. Ze vroegen naar zijn verblijfplaats. In augustus 2018 werd verzoeker door de conciërge van de cafetaria uit bed gebeld omdat er raketten werden afgevuurd in de nabijheid van de cafetaria. Verzoeker is er naartoe gegaan, heeft Hamas hierover aangesproken en had een woordenwisseling met hen. Diezelfde dag, 's avonds, zei één van de werknemers dat verzoeker buiten met een persoon moest gaan praten.

Deze identificeerde zich als iemand van Al Qassam. Begeleid door twee anderen, vroeg hij verzoeker hem te volgen en in te stappen in een auto, wat verzoeker deed. Hij werd voor 48 uur meegenomen en ondervraagd over zijn broer en om welke reden hij de Hamasleden tegenhield om raketten af te vuren. Hij werd tevens geslagen door hen. Hierna werd verzoeker terug afgezet aan de cafetaria. Op 25 september 2018 ontving hij een oproepingsbrief naar aanleiding van zijn kritiek op het afvuren van de raketten. Verzoeker heeft zich de volgende dag aangemeld en werd opnieuw 48 uur vastgehouden. Hij werd met de dood bedreigd en geslagen. Daarna werd hij vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij Tel Al Hawa niet mocht verlaten. Dit deed verzoeker besluiten om te vertrekken. Hij ging naar vrienden van hem in Khan Younes, waar hij verbleef tot aan zijn definitief vertrek. Na zijn vertrek zijn er personen bij zijn vrouw langs gegaan om naar hem te vragen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7 en p. 9-11).

Aan deze verklaringen kan naar het oordeel van de Raad echter geen geloof worden gehecht.

Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Gaza door Hamas zal worden vermoord (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.4. en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij tweemaal voor 48 uur werd vastgehouden door Hamas doch vervolgens telkens werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Indien Hamas verzoeker daadwerkelijk zou willen vermoorden, zoals hij beweert, kan echter niet worden ingezien waarom ze hem dan niet hebben gedood wanneer zij hiertoe de kans hadden. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen plausibele verklaring voor het feit dat hij tot tweemaal toe gewoon werd vrijgelaten. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Dan hebben ze u na 48u laten gaan, om welke reden hebben ze u laten gaan? Dus op het einde zeiden ze tegen mij, gebruik verstand en probeer niet veel mensen te contacteren, ik zei eerder dat hun werk, wat ze in de buurt deden gevaarlijk was. Dan bent u naar aanleiding van oproepingsbrief ook 48 vastgehouden (...) Waarom lieten ze u gaan? Dus ik moest toen van hun buurt niet verlaten, niet naar café komen, of andere plaatsen gaan, je broer is gevlucht, maar je zal die kans niet krijgen.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze uitleg houdt geen steek en verklaart geenszins waarom Hamas op een dergelijke manier tewerk zou zijn gegaan. Aangezien verzoekers broer reeds eerder problemen zou hebben gekend omdat hij Hamasleden tegenhield om raketten af te vuren naast de cafetaria van zijn vader en om deze reden door Hamas van collaboratie met Israël zou zijn beschuldigd, verzoeker blijkens zijn verklaringen meermaals werd lastiggevallen door Hamasleden omwille van het vertrek van zijn broer en hij vervolgens zelf ook persoonlijk met Hamas in aanvaring zou zijn gekomen omdat hij, net zoals zijn broer, Hamasleden tegenhield om raketten af te vuren, kunnen de door verzoeker geschetste gang van zaken en zijn verklaringen over de werkwijze van Hamas de Raad allerminst overtuigen. Aan verzoekers relaas zoals hij het schetst kan derhalve geen geloof worden gehecht.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Wat betreft uw eigen problemen dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Uw geloofwaardigheid wordt verder teniet gedaan door het feit dat u aangeeft tijdens uw spontaan relaas over uw problemen, dat u de laatste maand voor uw definitief vertrek uit Gaza (van 27 of 28 september 2018 tot 3 november 2018) in Khan Younes doorbracht om te ontsnappen aan uw problemen en het huisarrest dat u werd opgelegd (CGVS p.9-11), maar dat u zowel uw verblijf in Khan Younes, als het feit van het huisarrest nooit eerder vermeld heeft. Het CGVS stelt vast dat u dit naliet te doen wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd al de plaatsen te geven waar u gewoond of verbleven heeft sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek (CGVS p. 3). U geeft aan dat u sinds uw terugkeer naar Gaza, tot aan uw vertrek, in Tel Al Hawa verbleef (CGVS p.3). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u uw verblijfplaats in Khan Younes en uw huisarrest evenmin heeft aangegeven tijdens het voorbereidend gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer het over uw persoonlijke gegevens ging en evenmin wanneer u uw problemen uiteenzette (Verklaringen DVZ p.5, Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Het CGVS kan van u verwachten dat u deze verblijfplaats, van meer dan een maand, spontaan benoemt wanneer u vragen werden gesteld over uw verblijfplaatsen. Bovendien betreft dit een heel recente periode, waarvan des te meer verwacht kan worden dat u deze benoemt. Uw vergoelijking dat het in het begin van het persoonlijk onderhoud nog niet over uw problemen ging, doet aan de appreciatie van het CGVS geen afbreuk (CGVS p.10). Bovendien kan er van u verwacht worden dat u het huisarrest eerder vermeldde, daar dit de kern van uw problemen raakt. U geeft aan dat u niet over details mocht babbelen bij de DVZ (CGVS p.11), maar het hoeft niet te verwonderen dat dit niet aanzien wordt als een detail, daar u doet uitschijnen door uw bewering dat u huisarrest kreeg opgelegd, dat Hamas ernstig omging met de*

situatie. Het feit dat u nooit eerder sprak over deze opgelegde straf, doet uw geloofwaardigheid dan ook teniet.

Verder wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd daar u pas in een laatste fase van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat er personen bij uw vrouw langskwamen die naar u vroegen (CGVS p.11). U liet dit enerzijds na te vertellen wanneer u over uw familie bevraagd werd en hoe het met hen ging en anderzijds wanneer u de kans werd geboden spontaan over uw problemen te vertellen (CGVS p. 7, 9). Er kan van u verwacht worden dit eerder en spontaan te benoemen daar dit mede kadert in de door u beweerde vrees. Het feit dat uw problemen zich verder voortzetten na uw vertrek en dat uw echtgenote hierbij betrokken wordt is voldoende ernstig om dit eerder te benoemen. Het feit dat u dit niet doet, doet uw geloofwaardigheid andermaal wankelen. Het CGVS kan niet accepteren dat u dit nalaat te vermelden daar dit tevens de kern van uw relaas uitmaakt en uw vrouw verontrust werd.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw overige familieleden gehinderd zouden worden in het uitoefenen van hun professionele bezigheden (notities persoonlijk onderhoud). Ook deze vaststelling, in combinatie met voorgaande argumentatie, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ernstig wankelen." Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten waardoor deze onverminderd staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

In zoverre verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat zijn broer in België als vluchteling werd erkend, dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn broer teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

7.3.2. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: "Wat de door u neergelegde documenten betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Uit uw origineel paspoort neergelegd aan de grens, alsook uit uw identiteitskaart neergelegd aan de grens, de kopie van het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteakten van u en uw gezin, huwelijksakte en schooldocumenten, blijken uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De oproepingsbrief die u neerlegt betreft enerzijds een kopie waardoor de bewijswaarde gering wordt daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande niet kunnen overtuigen in de door uw beweerde vrees. Dergelijke documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. De documenten die u neerlegt aangaande uw medische situatie en die van uw dochter worden niet aan twijfel onderworpen, doch deze stukken hebben geen uitstaans met de door u beweerde problemen." Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven.

7.3.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.4. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren.

8. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

8.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2.2. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op een schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, benadrukt in dit verband dat verwerende partij op de openbare zitting van deze Raad dd. 11 januari 2019 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de grensovergang te Rafah sedert 6 januari 2019 gesloten is, verwijst naar het arrest nr. 215 224 van deze Raad van 16 januari 2019 en betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in het onderhavige dossier geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

8.2.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zet in de nota met opmerkingen van 24 januari 2019 het volgende uiteen: “Verweerder benadrukt vooreerst dat verzoekers argument met betrekking tot de mogelijke terugkeer naar de Gazastrook kritiek op een **overtollig motief** betreft. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en houdt bijgevolg op zich geen verwijderingsmaatregel in. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574) RvV, nr. nr. 89.211 van 5 oktober 2012). De bevoegdheid van de Commissaris-generaal is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motivering met betrekking tot de terugkeer werd toegevoegd uit een reflex van volledigheid, maar is op zich niet relevant voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging (of een reëel risico op ernstige schade) moet aantonen, dient een staatloze verzoeker aannemelijk te maken dat hij zich buiten zijn land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vevat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie definitie vluchteling artikel 1A). De vaststelling dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf omwille van het feit dat de grensovergang te Rafah gesloten zou zijn, kan niet als een daad van vervolging of ernstige schade gekwalificeerd worden.”

Ter terechtzitting benadrukt verwerende partij nogmaals het verschil in beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen die wel of niet geregistreerd zijn bij UNRWA. In het eerste geval vindt immers een beoordeling plaats op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève, waarbij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA inherent is aan de vraag of de verzoeker om internationale bescherming zich opnieuw kan beroepen op de bescherming of bijstand van UNRWA en dienvolgens dient te worden uitgesloten van de toepassing van

het vluchtelingenverdrag. De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen die niet UNRWA-geregistreerd zijn vindt daarentegen plaats op basis van artikel 1A van het Verdrag van Genève, waarbij enkel het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden onderzocht en de vraag naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf op zich niet relevant is.

8.2.4. Wat Gazanen betreft, kan de verwerende partij naar het oordeel van de Raad echter om verschillende redenen niet in haar betoog worden gevolgd.

8.2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing uitslooft om aan te tonen dat een terugkeer naar de Gazastrook wel degelijk mogelijk is en zij hieraan meer dan een volledige pagina wijdt zodat zij in de nota met opmerkingen bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de motivering met betrekking tot de mogelijke terugkeer naar de Gazastrook een overtollig motief betreft.

Daarnaast wordt de redenering van verwerende partij als zou de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook niet relevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van Palestijnen die niet bij UNRWA geregistreerd zijn, tegengesproken door haar eigen beleid. Zo werd in voornoemd arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 reeds vastgesteld als volgt: *“Ter terechtzitting wordt verwerende partij gevraagd op welke wijze de verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit de Gaza in het recente verleden werden beoordeeld toen de grens in Rafah nog gesloten was - dit in tegenstelling tot de inhoud van onderhavige bestreden beslissing waarbij van een openstelling van deze grens gewag wordt gemaakt. Verwerende partij stelt dat in het verleden aanvankelijk enkel de UNRWA-geregistreerden, maar al snel gevolgd door alle andere personen die konden aantonen effectief van de Gaza afkomstig te zijn, bij een situatie van grenssluiting een internationale beschermingsstatus werden toegekend. Het vaststaan van deze afkomst en het gegeven van het gesloten zijn van deze grens volstonden teneinde een dergelijke status toe te kennen.”* Tot voor kort was de onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook voor verwerende partij dus voldoende reden om internationale bescherming te verlenen, ook aan Palestijnen die niet UNRWA-geregistreerd waren. Dit blijkt overigens ook het geval geweest te zijn voor verzoekers broer. Immers, de Raad leest in de nota met opmerkingen: **“Verzoekende partij kan zich overigens niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn broer teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Zo blijkt onder meer al uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de grensovergang te Rafah pas sedert 12 mei 2018 (tot 6 januari 2019, zie infra) permanent open is, terwijl dit vóór mei 2018 (en dus op het ogenblik van de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer) slechts gedurende enkele dagen per jaar was (zie Cedoca, COI Focus, Territoires Palestiniens – Retour dans la bande de Gaza, dd. 11 december 2018, p. 15). Verzoekers suggestie dat de situatie van zijn broer bijgevolg volledig gelijklopend is met zijn situatie, kan bijgevolg niet gevolgd worden, te meer daar artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. In iedere individuele asielaanvraag moet de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking worden genomen (RvV, nr. 78.926 van 10 april 2012).”** Uit deze uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoekers broer als vluchteling werd erkend, omdat een terugkeer naar Gaza op het ogenblik van het nemen van de beslissing inzake diens verzoek om internationale bescherming niet mogelijk was, hetgeen door verwerende partij nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd ter terechtzitting.

8.2.4.2. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Vooreerst dient dit element naar het oordeel van de Raad te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. De Raad wijst

er in dit verband op dat uit het artikel "*Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing*" van BBC News van 7 januari 2019, dat ook door verzoeker als bijlage aan voorliggend verzoekschrift wordt gevoegd, alsook uit het ter terechtzitting door verzoekende partij neergelegde artikel "*Rafah crossing to open in both directions on Tuesday, Hamas says*" van The Times of Israel van 28 januari 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Ouverture du poste-frontière de Rafah après le 7 janvier 2019*" van 24 januari 2019, blijkt dat de Palestijnse Autoriteiten zich op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas hebben teruggetrokken van de grensovergang te Rafah, wat *de facto* resulteerde in de sluiting van deze grensovergang, en dat de grensovergang van Rafah sindsdien enkel wordt bemand door Hamas.

De Raad oordeelt dat de recent fundamenteel gewijzigde toestand betreffende de situatie aan de grensovergang samen gelezen met het sterk gewijzigde spanningsniveau tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio een diepgaand onderzoek vergen naar de correcte impact op het beoordelen van de internationale beschermingsstatus van Gazanen. De Raad dient echter samen met verzoeker vast te stellen dat *in casu* een dergelijk onderzoek niet werd verricht.

Immers, verwerende partij voegt aan de nota met opmerkingen slechts de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Ouverture du poste-frontière de Rafah après le 7 janvier 2019*" van 24 januari 2019, waarmee zij tracht aan te tonen dat de grensovergang, nadat de Palestijnse Autoriteiten hun personeel op 6 januari 2019 terugtrokken, open is gebleven voor Palestijnen die vanuit Egypte wilden/willen terugkeren naar de Gazastrook. Het raadplegen van een aantal persartikels – waarvan de inhoud overigens wordt tegengesproken door het door verzoeker neergelegde artikel "*Rafah crossing to open in both directions on Tuesday, Hamas says*" van The Times of Israel van 28 januari 2019, waarin wordt gesteld dat de grensovergang van Rafah sinds 6 januari 2019 in beide richtingen gesloten is geweest –, en het contacteren van 1 NGO, 'een Palestijnse diplomaat op een buitenlandse post' en de Belgische consul in Jerusalem, getuigt niet van een grondig onderzoek te dezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verwerende partij gaat er met de uiteenzetting in de nota met opmerkingen immers volledig aan voorbij dat verzoeker in de huidige omstandigheden enkel naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren via een grensovergang die thans door Hamas wordt bemand. Uit niets blijkt dat verwerende partij ook maar enig onderzoek heeft verricht naar de behandeling die afgewezen Palestijnen vanuit Europa te beurt kan vallen wanneer zij door Hamas aan de grensovergang te Rafah worden gecontroleerd. Een dergelijk onderzoek is des te belangrijker nu Hamas in Gaza de controle heeft overgenomen sinds 2007 en verzoeker zich, gelet op de afwezigheid van de Palestijnse Autoriteit, in geval van gebeurlijke problemen (met Hamas) niet onder de bescherming van de Palestijnse Autoriteit kan stellen. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet dat verzoeker zou lopen in geval van terugkeer naar de Gazastrook.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade niet voorbij mag worden gegaan aan het reële risico op ernstige schade dat de verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijks zou lopen omdat hij in dat land door onveilige gebieden zou moeten reizen om zijn "veilig" gebied te bereiken (EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686). Op basis van de door de partijen aangevoerde elementen is de Raad van oordeel dat deze redenering *mutatis mutandis* kan worden toegepast op het geval van Palestijnen die willen terugkeren naar de Gazastrook en die zich hierbij genoodzaakt zien om door de Sinai in het noorden van Egypte te reizen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reële risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan naar mening van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in de Sinai heeft gesteund op de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018. Deze informatie kan naar het oordeel van de Raad echter niet voldoende actueel worden geacht om een correcte inschatting te

kunnen maken van het risico dat verzoeker zou lopen bij het doorkruisen van de Sinai. Zo leest de Raad in voornoemde informatie weliswaar dat het Egyptische leger in februari 2018 de 'Comprehensieve Operatie Sinai' 2018 heeft gelanceerd, een grootschalige militaire actie die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren, en dat bij deze actie tientallen militanten zijn omgekomen, honderden arrestaties zijn verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots zijn ontmanteld. Dezelfde informatie stelt echter tevens dat, niettegenstaande de operatie ongetwijfeld aanzienlijke schade heeft toegebracht aan de operationele capaciteit van de diverse gewelddadige organisaties, het nog te vroeg is om te oordelen of de Egyptische autoriteiten definitief het terrorisme onder controle hebben (p. 55). De door verwerende partij gehanteerde COI Focus bevat verder geen enkele informatie over veiligheidsincidenten die zich na maart 2018 in de Sinai hebben voorgedaan. De Raad is dan ook in het ongewisse of er sindsdien nog aanslagen werden gepleegd door extremistische groeperingen en wie of wat het doelwit is geweest van deze aanslagen. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk op welke (actuele) informatie de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *"Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio."* Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verwerende partij enerzijds in de bestreden beslissing in een wel uitermate verkrampde poging tracht aan te tonen hoe veilig het wel is om vanuit Caïro onder escorte van de Egyptische veiligheidsdiensten Rafah te bereiken, doch anderzijds zelf stelt dat de organisatie van het busvervoer wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone en dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormen van aanslagen door de extremistische groeperingen actief in de Sinai, wat meteen aantoont dat het dan toch niet zo veilig is als verwerende partij wil laten uitschijnen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan actuele informatie om te kunnen oordelen of verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren en of zijn reisweg hem zou blootstellen aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade wanneer hij naar zijn land van gewoonlijk verblijf terugkeert.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust. Mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

**OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN :**

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van zeven februari tweeduizend negentien door de Verenigde Kamers van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

De heer S. BODART,	eerste voorzitter,
Mevrouw M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
De heer G. DE GUCHTENEERE,	rechter in vreemdelingenzaken,
De heer D. DE BRUYN,	rechter in vreemdelingenzaken,
De heer F. Van ROOTEN,	rechter in vreemdelingenzaken,
De heer S. Van CAMP,	rechter in vreemdelingenzaken,

De heer R. VAN DAMME,	griffier.
-----------------------	-----------

De griffier,	De eerste voorzitter,
--------------	-----------------------

R. VAN DAMME

S. BODART